

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. atrassats des 2.ª tom.....	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom.....	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÈ VENT À SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrange.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

SA TEORIA Y SA PRÀCTICA.

Molts de teòrics se pensan essè es tot d'una ciència y molts de pràctichs també; axí es qu'els primés miran amb desprèci als segons; y els segons miran als primés com estèrns. Ni uns ni altres tenen rahó. Sa teòrica sense sa pràctica es una ànima sense còs; y sa pràctica sense sa teòrica es un còs sense ànima.

En pròva d'axò escoltau lo que va passà dins un bergantí que venia de Charlestown carregat de cotó; y com es de suposá, amb una cubertada alta de punt des mateix gènero, que ja saben que fa més embalum que pès.

Se trobava devant es Cap de Tortosa, à unes 18 ó 20 milles mar endins, quant li carregá una llevantada tan fòrta, que encara que duya tres faixes de rissos à cada gavia (en aquell temps no s'usavan ses dobles gaviés) y à sa trinitilla ja no podia aguantarli pus es costat y anava à má d'havè de tirá à s'aygo molt de cotó de demunt cubèrta abans de que ley prengué; un còp de má. Es capitá qu'era un bon marino resolgúe derribá, però com sa derribada havia d'essè amb rumbo cap à remuntá es cap de Sant Antoni, li era molt sensible torná més de trenta llegos enrera y havè de passá aquella mala nit, que ja la tenian demunt amb tota sa fòrsa des temporal.

Estava aquell capitá entre es puñal y sa paret, perque podia molt bé essè que sa fortó des temporal no los donás lloch à remuntá aquell Cap; y quant y tot poguessen remuntarlo, el tenian més de 30 llegos enfóra.

Es marinés el se miravan y conexian demunt sa séua cara lo apurat qu'estava, y amb axò un d'es marinés digué à n'ets altres fent sa mitja:

—Si sa barca fos méua ó estigués à ses méues ordres, jò vos promet qu'anit dormiriam à *pierna suelta* dins port y amb tota seguredat y tranquilidat.

—¿Qu'es lo que dius, Perico? (exclamá totduna es capitá que l va sentí.) Tú xarres y no saps que xarres.

—Lo que dich es, que si jò fos es ca-

pitá, anit jauria dins un port com si estigués fondetjat dins una bassa d'òli.

—Y dins quin port?

—¿Dins quin port? Dins ets Aufachs.

—¿Y qui es es mariné que sia capás d'investí à cercá aquest port amb un temps tan serrat y amb sa nit fosca que mos vé demunt?

—Un criat séu.

—¿Y tú, sense havè estudiant de pilot te donaries amb ánimo de dirigi sa barca cap aquest port?

—Per fosca que fés. Encara que, tant serrats están ets horisontes que lo mateix será sa nit qu'es dia. Lo que més m'importaria sèbre, es si estam ben situats ó no.

—En quant à axò, jò respòndh de sa situació de sa barca.

—Ydò; lo dit, dit. Si es bergantí estigués baix des méu mando, aviat el tendria salvo dins ets Aufachs. Però per ara, figursè que no he dit res.

—¿Tú qu'ets pràctich d'aquest port?

—Amb sos rompent de la má, conech ahont me tròb.

—¿Y per qu'es que n'ets tan coneixent?

—Perque dins aquesta còsta hey he pescat molts d'añs.

—Tú te figures qu'axò es bò de fé y saps que vas d'errat. No es lo mateix maná un bergantí qu'una barca de bòu.

—Ja m'en fas es càrrech.

—¿Com cercaries es port à les fosques y amb sa serrassó qu'abriga tota la còsta, y per tot es terra baixa?

(En aquell temps tampoch hey havia faròla demunt sa punta.)

—¿Com? Amb sa sonda en sa má, capitá; amb sa sonda en sa má.

Es capitá se posá pensatiu, y es llevant de cada instant era més fòrt y es temporal més desfèt. A la fi devallá à sa cambra, estengué un *plano* demunt sa taula, mirá sa situació des barco; torná à mirá y à prendre midas fins que vejentse com aquell que diu perdut, cridá En Perico, li fé algunes preguntes y coneguent amb se mòdo de contestarles qu'era pràctich d'aquelles aygos li digué:

—Anem à n'ets Aufachs. Tú coman-

des. Puja à dalt y dona ses téues ordres que ja no es hora de pèdre temps.

—Proua à n'es Cap de Tortosa, (cridá En Perico.) Derribau, timoné, fins que enfilareu es Mestrál.

—Calculau quins llongos pegaria sa barca quant li hagueren allargat es triquet y una faixa de rissos de sa gavía, navegant amb dotze cuarteres. Llavò tirava deu milles y mitja y pareixia un tren exprés amb tota velocidat.

Eran les quatre del decapvespre quant comensaren aquest rumbo nou; en es cò de s'hivèrn y amb aygo demunt y devall, y sa vista no alcansava à mitja milla.

A les cinch y mitja En Perico amb so consentiment des capitá fé posá es plom à sa mura d'estribó, quedantse ell à sa aleta de popa de sa mateixa banda; y amb sa còrda amb sa má. Quant tots estigueren preparats cantá:

—Sonda.

—Devuyt brasses.

Poch temps després torná cridá:

—Sonda.

—Deu brasses.

Cridá altre pich: «Sonda.»

—Sis brasses.

—Derriba....

Altre pich: «Sonda!»

—Sis brasses.

—Bé anam.

Seguiren sempre agontant ses sis brasses de fondo fins qu'à una de ses cridades de «Sonda» contestan:

—Vuyt brasses.

—Bé va. Capitá: (digué En Perico.) Ara mos trobam à n'es fondal de Buda. Anam de lo milló.

A ses pòques sondades torná disminuhi es fondo fins à marcé altre pich ses sis brasses.

Cada instant se sentia sa veu de:

—Sonda.

—Quatre brasses.

—Derriba..... Sonda.

—Sèt brasses.

—Orsa..... Sonda.

—Cinch brasses.

—Bé anam ara. Aguantet per aquestes aygos.

Dins poch moments los entrá sa bo-

nansa, cantant sempre sa sonda de cinch brasses y à mesura que se posavan à redòs des Cap que no veyan, seguian amasantse ses aygos fins que trobantse del tot en calma, cridà En Perico:
—Fondo.

Dexaren caure ses àncoras. Eran les onze de sa nit y s'en anaren à dormí. Quant vengué es dia se trobaren situats devant de Sant Càrlos de la Rápita. Totduna d'havé fondeljat y aferrat ses velles, es capitá cridà En Perico y à devant de tota sa tripulació li doná una aferrada p'es còll y les gracies p'es séu hòn consèy. Aquesta aferrada p'es còll representava es gran podè de sa Teoria unida amb sa Práctica y gracies à n'aquesta unió y germandat tots dormiren aquell vespre à *pierna suelta*, com los ho havia dit En Perico.

Si tots es marinés tenguessen cuydado d'estodiá les mars per hont navegan y mirassen y examinassen amb interés lo que veuen y se gravassen dins la memòria sa configuració de ses còstes y de ses muntañes y ses entrades des pòrts amb tots es séus pormenors, per ventura podrian un dia doná una maneta à un capitá novell y evitá un naufragi, perque moltes vegades succeheix qu'un pilot es un gran teòrich y cap mica pràctich per allà hont navega per primera vegada. Es marinés del dia emperò no es cuydan d'aquestes còses, ni miran may es camí que fan, ni si entran à un pòrt per l'esquerra ó per la dreta. En camvi ja es cuydan en essè en terra de cercá pòrts ahont fé naufragá es séus interessos y sa séua salut.

Axò mateix sobre teòrica y pràctica podriam nòtros aplicarho à molts de rams de la vida y per tot trobariam teòrichs que s'en van à fons y se negan per falta de pràctica, y pràctichs que s'estrellan pegant de cap per no tení gens de teòrica.

Axí com es teòrichs no vòlen rebaxarsè à ferse pràctichs, es pràctichs no miran amb importància ses retgles teòriques y los succeheix lo qu'à n'es fons d'un barco que per molts de viatges que tengan fets à Amèrica sempre son fogons.

UN RONDAYÉ.

MA FRUYTA.

Primé des més de Jañy
De l'any vuytcents vuytanta,
A dins Montission
Per prendre es batxillé m'etxaminava.
Però al dos, jò y ma gent
Malalts y trists estavam.
¿Sabeu lectors perqu'era?
M'havian oferit sa *carabassa*.

Llavòrs atlòta cerch
Etxarovida y guapa,

Per veure d'oblidá
Ses penes, qu'à mon còr tant aglasavan.
Mes, jay! qu'apenes munt
Al Ara sacrossanta
Per darmos es dols Sí.....
¿Me vé mal... de cò? No... de *carabassa*.

Vejent pues, lo passat,
Volia ferme frare;
Y aixís ja som partit
Devant un confessó à dirli mes faltes.
Mes, jay! que perque son
Ben moltes y granades,
Girantse à s'altre part
No'm volgué da billet: sòls *carabassa*.

Y per afagitó
Quant menj à dins ma casa,
Ó frita ò amb altre ensiam
Me solen da *in eternum*... *carabassa*.
Y aixís mon testament
A tots mos parents mana
M'entèrrin dins un camp
Sembrat fins porè més de *carabasses*.

Si acás aquests mos cants
Deys que no vos agradan,
Sa culpa la té s'autó,
Compañs y amichs lectors de L'IGNORANCIA.
Sí, henvolguets lectors,
En rès s'eserit atañen;
Lo qu'es qu'está s'autó

Sufrint, molt de temps fa, de *carabasses*.
NAUJ ERTSEM.

UN CONGRÉS DE DONES.

Segons noticies trètes de periòdichs d'aquesta capital, dia 3 de setembre de l'any qui vé hey ha d'havé à Mallorca un congrés de dones per tractá y resòldre quin ha d'essè es séu comportament d'aquí endevant en vista de ses nòves idèes del dia y de sa regeneració social des séu setzo.

Tot axò es hò y sumament convenient per ses atlòtes joves que vulgan adquirí nòm de tení bona veu y de sèbre fé bé es cuch de s'oreya malalt.

Desd'are profetisám que dins aquest Congrès s'hi parlarán tota casta de lengos. N'hi haurá de fresques y d'estitlades, de llargues y de cremadores, altres de foch y altres sense pèls. Allá en sentirèm de bones y no será estrañy que n'hi haja qualcunes qu'es trègan y remolquin ses bragues des neixe. Profetisám també qu'hey haurá tants de caps com de barrets, volem dí com de moños; perque totes ses dones son aferrades à sa séua y no pòden consentí qu'un altre dona los fassa la quantre. Amb aquesta part son com es galls y per lo mateix es probable qu'aquell Congrès sia desd'es dia de sa séua inauguració un *reñidero* de galls sense cresta ó de gallines.

¿Com podrá comportá may Dona Fulana que sa séua moñera tenga un mòdo

de pensá més rahonable qu'ella ni que conega lo qu'hey ha devall sa clòsca d'un cap d'una dòna?

Demunt sa clòsca bé; però devall, de cap manera.

¿Que diria la gent si amb una votació d'interés sa criada de Dona Sutana traugués la llarga al temps que sa séua senhora amb tot es séu señorío anás p'es racons en matèries d'igualdat y altres consideracions socials?

Ja may podrá consentí cap senhora de ca-séua que son marit es señó tenga amb sa cuynera de la casa, per véya que sia, aquelles atencions socials y familiars, no íntimes, que sòl tení amb ella; y qu'acostuma tení amb so séu cuset de falda ó amb so séu moix.

Tot axò es somiá pessetes y desd'ara creym qu'es *Congrés de ses dones* ha de arribá à essè es títol d'una comèdia que mos fassa rebentá de riure.

Axò no vòl dí que no pugan elles celebrá congressos de molta importància p'es séu benestá y tractá punts de *sumo* interés per elles; més desd'ara veym que de lo que ménos tractarán será de lo que més los importaria.

Si jò fós dòna proposaria desde es primé dia sa discussió des punts sigüents:

Primer punt. Mèdis d'educació convenient à n'es nins desd'es séus primés dies, perque quant sian grans tengan més respècte à ses dones del qu'ordinariament los ténen; y perque n'essè homos fets s'hajin de casá per fòrsa si vòlen está bé y à plè en aquest punt.

Segon punt. ¿Quins passos serian es més adequats y eficassos per desterrá es festejaments de llarga duració y per lográ qu'ets homos mirassen ses questions d'amor amb aquella seriedat que reclama es séu sant objecte?

Tercer punt. Fins à coranta vos ne posaria ara de punts bons à qual més interessant y oportú; però ja veureu que si aquest Congrès s'arriba à reuní no n'hi haurá cap d'aquests que jò posaria en discussió; y passarán el temps en porros-fuyes ó vuyts y nòus y cartes que no lligan.

Parlarán de si sa dòna ha de tení vòt ó ha de podè etsercí sa carrera de misèra ó de metgessa. En honra de sa veritat dech havé de dí que jò à totes sense casta d'estudi y previ los donaria es títol de Batxilleres y que m'agradaria veure n'qualcuna de jove, guapa y que m'agradás amb so títol de Cirujiana llatina per anarme n' à afeytá à sa séua barberia, mentres no anás de bèrbes ni me volgués afeytá sa bossa.

POQUET Y CLARET.

XEREMIADES.

Hem estat obsequiats amb un exemplá des nòu libre *Inspiraciones*, poesies

de Don Jusep Tarongi, Pre., que mos ha regalat és seu editor Don Miquel Roca. Li agrahim es regalo y recomanám à n'es nòstros lectors que l' compren que no los sabrà greu perqu' es una obreta bona y barato.

Creureu, lectors, qu' aquell merescut sayo que s' altre dissapte layaren à cèrtes sociadats de Mallorca; alguns mal intencionats, enfilant sa guya per sa punta, el cregueren dirigit à sa que varios joves entussistes acaban de fundá à Felanitx, no per beure, jugá, ni murmurá del pròxim, sinó amb so bon desitx d' aumentá sa séua instrucció y estodiá ses belleses de sa llengo mallorquina tan despreciada com desconeguda?

Pareix mentida que n' hi haja de tant toxarruts que pugan creure que L'IGNORANCIA, qu' ha donat sempre pròves des séu amor à tot vertadé *adelanto*, volgués posá banderilles à una societat tan útil, que no pòt ménos d' aplaudí y desitjarli llarga vida.

Ojalá qu' es demés pòbles, imitant à Felanitx, en fundan d' iguals, y d' aquesta manera contribuirán à apartá des vici à sa jovintut y conduhirla p' es camí de s' instrucció y moralitat, úniques fonts de benestá y grandesa des pòbles.

Que diriau ahont es que no pòden beure ví comprat que no sia vinagre? Ydò à sa terra des ví. A Felanitx. S' altre dia hey varem essé y debades cercarem. Per tot venian vinagre per ví. Hem sentit à dí qu' à Solle qu' era sa terra de ses taronjes no n' podian menjá de bones en no essé à forsa de carestia perque les embarcavan totes per Marsella. Vat' aquí perque será que nòstros espanyols que tenim l' Havana sa terra des bon tabach, l' hem de fumá tan dolent, quant ets inglesos se fuman es hò.

Mòda nova.—Molt ingeni y pòca sòn havian demostrat cèrtes comerciants y especuladós amb anuncis; però encara no n' haviam vist ni sentit cap may, com un publicat per pregó, à un pòble que pretén d' aná al devant de sa civilització de Mallorca.

Escoltau y no riguen:
«*Tum, tum, tum... tum, tum, tum...*»
«*tum, tum, tum...*» Se fa à sèbre en es «públich, qu' à sa Potecaria véya s' hi «vènen sangoneres à sèt dècimes cadas-cuna: y també se fa à sèbre, qu' à sa «mateixa botiga se prepara es xaròp de «yodo soluble, en bes... bes... bescrú-«pulas, y altres específichs à sis reals «es frasco.»

Vamos: qu' axò entre nòstros ignorants vol dí ni més ni ménos que: *Molta fám y pòchs doblés.*

Dins un tren de ferro-carril.
—Escolt, señó: ¿Perque son aquestes anelles de fusta qu' es temps qu' es tren camina ballan per dins aquest bastó que hey ha demunt ses finestres des cotxo?

—Ara, per no rès. Abans agontavan unes cortinetes qu' hey havia per tapá es sòl qu' entra per ses finestres.

—Ydò: ¿perque no pòsan ses cortinetes?

—Perque s' empresa tróba més acertat llevá ses anelles y es bastons.

—Vaja una consequència acertada. Ja seria milló posá ses cortinetes.

—Si tots es passatgés fossen com vos y com jò. Però com no heu son y roban ses cortines lo milló es tractarlos axí com se pòrtan. Si son sauvatges no fa cás que los toch un poch de sòl.

—Però heu paga es just p' es pecadó.
—Perqu' es just que veu un pecadó que péca y no l' corretteix ó per sí mateix ó cridant es civils se fa tan pecadó com ell.

—Una vegada venian amb nòstros quatre ó cinch joves molt cridadós y mal parlants. Venian també señoretés y s' haguèran de tapá ses oreyes y un señó que també hey venia los esbroncá y amenassá de ferlossen dú p' es Civils à sa primera estació que trobarian y ells callaren.

—Aquest en va sèbre. Axí heu fessen tots y no succehiria lo qu' está passant.

No diriau may quina la féren ets atlòts s' altre vespre à n' es carré des Molinés; fermaren una còrda entre dos ferros de finestra, à mitx pam d' altaria d' en terra, y valga qu' es qui s' en temé era d' allá pròp y totduna la llevá, però aximateix un parey de señores casi casi cayguèren de tot.

Ja pòt veure qualque Monicipal de posarhi remey.

Un estudiant de Montission que festejava per una finestra alta à un carreró estret devés es Banch de s' Oli, sentí dijous passat sa siguent conversa entre un corredó y un trágine sollarich, que s' encontraren pròp d' ell.

—¿Qu' hey ha de nou per Solle? (preguntá es corredó.)

—K' hem de furada sa peña y ha de vení es karril; (respongué es sollarich.)

—Bastareu à tirá en plassa unes quantes accions cotisades à la par.

—Nu creg yò k' en tirém kap; ell diven ke de kada una s' en ha de pagá cent durus.

Es corredó que vá veure qu' es pagés no l' entenía, li digué:

—¿En deuen quedá moltes encara per parti?

—Ka, homu; es mericanus y francesus de Sulle n' han presses devés cinch-centes y ses altres les se keda un señó molt rich de Ciutat.

—¿Ja bastarán à du *prima!*

—Ke sé yò si durán prima ó esclafada.

—¿Y no diuen si darán bons *dividendos* y si ets interessos han d' essé gròssos?

—No hey ha d' havé interessus de kap kasta. Ell nu es kap negòci d' univers sino sa salvació de la vila.

Quant senti axò s' enamorat va exclamá:

—¿Vòl dí que per Solle ses accions han d' essé subvencions, y un tot sòl en prèn mil cinch-centes? Es es dí, ¿qu' es farà es ferro-carril quant una bona persona regal en es sollarichs cent cinquanta mil duros?

Y dirigintse à s' atlòta, li digué:

—¿Si no mos casám fins qu' hajan foradat sa peña, mos enterrarán amb sa creu d' ets aubats!

RECORDANSA.

Bell era; com un angel; un nin que jò estimava De color blanç, uys negres, mirar etxarovit. Ay! dins aquells uys dolços gojosa hey contemplava D' amor, pura inocència; de goitx un infinit.

El petitó estreñia, felis dins es méus brassos Y ell amb dolces caricies pagava el méu amor. Jò sostenia atenta els séus vacilants passos Besant moltes vegades son front encantador.

Amb llengo baldufenca el méu nòm repetía Quant nòstros dos jugavam com si fossem jermans Y allá cansat de corre la sòn quant lo rendía Dormía en los méus brassos en blan y dolç descans.

Devant la Verge Santa pregava fervorosa Si sens consòl plorava aquell angel de Deu, Y plena d' ansia estava, que la mòrt horrorosa M' en fés presa traydora d' aquell amiguet méu.

Quants d' ans, quants d' ans passaren! y encara quant dormida Somiy aquell nin tènre més bell qu' un xeraí, Amb ell somiy qu' es glòria passar la triste vida. ¡Deu méu! ¡ay! jò voldria sempre, sempre dormí.

El temps passa y tot muda, el cor ja no suspira. Aquell ninet ja es hòmo; de tot s' es olvidat; P' es méu costat me passa, sols no m' coneix, ni m' mira... Qui es ell y que li diuen? Qui es ell? Es un ingrati!

UNA SEUVATGINA.

COVERBOS.

A una possessió d' un pòble forá hey havia un amo que tant per sa séua esterioritat com per ses séues costums, dona entenent essé tot un homo d' altre temps, com deym en bon mallorquí. Sa séua cabeyera grisa tirada demunt ses espatles, sa séua barba gelada, es séu vestí que en tot diu amb so del temps y ses séues costums relligioses que per rès s' alteran, son còses que denotan ser axí.

Tenia ja casi tota sa familia, criats y

ot, qu' havian fét lo necessari per cumpli amb so precepte pascual. Sòls fallavan es petits, que no fiava à ningú, entre ells hey cont es porqueret.

Veureu qu' un dia el s' en dú à confessá y tocant per torn à n' aquest, s' en vá y s' ajonoyá en es peus des confés, qui, fètes ses oportunes preguntes, entra amb ses des seu ofici.

—¿Qu' has deixat fé mal en es porchs? (li preguntá.)

—Un poch; si pare, (respongué ell.) Un dia me vatx descuydá y sa trutja que li diuen na Mamelluda, s' en va aná dins un ters de cas veynat y es menjá un tròs de favéres.

—¿Que s' en menjá molt de tròs?

—Sí pare; tant mateix... tant mateix...

—¿Com es ara? (li digué es confés.)

S' atlot venise apurat y per dirley més exacta, s' axecá des confessionari, se fé un parey de passes enrera y diu:

—Còm si vostè fos sa trutja y s' en hagués menjades fins aquí.

Un criminal à ne qui l' Audiència havia sentenciat à mòrt, va fé un recurs en es Tribunal Supremo demanantli que millorás sa sentència; y un amich des reo li va dí:

—Però, *hombre*, ¿per qué t' afiques en més *caleos*? ¿Que no veus que val més lo dolent conegut que lo hò per coneixe?

—Còm se coneix que no hey tens sa pell, (va dí s' altre.) ¡Ja 'u veurem!

A un cert pòble d' España, (es nòm no 'l dich perque no 'm recòrda,) un diumenge decapvespre hey havia corrides de tòros, y va dá sa casualidat que un hòu va escapá de sa plassa ocasionant un natural alboròt per tot es pòble. Amb axò hey havia un pòbre cégo, qu' implorava sa caridat pública, y quant va sentí tant de renòu y que sa gent deya qu' es tòro havia fuyt, éll amb llágrimes en ets uys, demanava per amor de Deu que l' arrambassen al menos à sa paret.

Encara no havia dit sa derrera paraula quant es tòro arribant allá ahont era es pòbre cégo, y essent es primé bulto que li vengué devant, li pegá bañada y el va rebatre à sa paret.

El pòbre pensant qu' era una persona caritativa, va dí:

—Gracies, germanet, des favó que m' heu fét, però tampoch no hey importava una sempenta tan fòrta.

Un amich demanava à un' altre noticies sobre una casa en qu' aquest hey havia viscut uns vint anys.

—No t' aconsey, (digué aquest molt seriò,) qu' habites dita casa, perque vint anys he enveyit jò à ella.

S' en aná à confessá una beata y apenes va havé dit sa confessió se posá à plorá demostrant tení gran doló d' alguna falta comesa. Es confés li anava mitigant sa séua pena amb ses exhortacions que li feya, dantli à comprendre que sa misericòrdia de Deu era infinita. Aconhortada, li digné:

—Pare; he comès un pecat moltíssim gròs: no meresch perdó de Deu.

Mentres deya axò sempre feya sa plorayeta:

Es confés apurat li digué que contás es fét sens temor.

—Pare, (li digné,) quant estava fent s' estació à n' el Santíssim m' ha escapat una ventosidat.

Es confés tot furiós tragué es cap p' es portalet, y li digué tot resòlt:

—¡Si no has apagat sa llanti no 's rès!

Entre es variòs amichs qu' assistiren à un dòl, cridava s' atenció un señó que plorava còm una Magdalena, y à qui ningú havia vist may à la casa.

—Però vostè conexia es méu pòbre espòs? (preguntá sa viuda.)

—¡Ay! ¡No, señora!

—Ydò, ¿per qué plòra vostè d' aquesta manera?

—Perque vench en nòm d' un amich séu que l' estimava moltíssim.

PAPALLONES.

No heu vist may dins un jardí

La papallona daurada

Aglapida per un nin

Qu' amb afany vòl agafarle;

Y quant la té dins els dits

Fentli la mitja riaya

Perque no fugi altre vòlta

Les belles ales li taya?

Puis lo temps n' es el ninet,

Y papallona daurada

N' es l' hòu, que tresca el jardí

De plèrs y glòries somniades.

Quant arriba aquell trist dia

De la més alta volada,

Per pòr de la nòstra fuyta

El temps les ales mos falla.

Y jadeu ilusions alegres!

¡Adeu amor y esperansas!

¡Voleu un consey germans

D' un miserable trovayre?

«Deixem les flòrs de la terra

Y allá dalt cerquemé d' altres.»

SILENCIO.

CRIDA.

INSPIRACIONES. Colecció de poesías castellanes per s' inspirat poeta mallorquí, Don Jusèp Taronjí, Prevere, Canonge del Sacro-monte de Granada.

Es un tom de 340 pàgines que se ven à tres pessetes à sa llibreria de Don Miquèl Roca, Plassa des Born, núm. 90.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT:

GEROGLIFICH.—Dues canes, son setze pams d' ardo

SEMBLANSES.—1. En que té ditades.

2. En que té call.

3. En que té esquerdes.

4. En que ténen mòlles.

TRIÀNGUL.—Pistóla-Pistól (Pilòts)-Pistó-Pist

XARADA.—Ca-ra-cá-na.

PREGUNTES.—1. Es pa.

2. Ets ametllés.

3. En que sa monèya té sa coua

pelada y es capella hey té es cap.

FUGA.—Es vapor Lulló fa molta de oia.

ENDEVINAYA.—Sa fosca.

GEROGLIFICH.

SISTE

D cosa cosa

F. C.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla es carril à n' es temps?

2. ¿Y una oliva à s' aygo de la mar?

3. ¿Y el Cèl à n' es fons de s' oceáno?

4. ¿Y un cirial à sa murada?

DOS DIMENIS.

TRIANGUL DE PARAULES.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

30 SETEMBRE DE 1882

Estampa d' En Pere J. Gelabert.